

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In diuum Petrum Episcopum, Sermo CVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

sunt tempora per quæ Christus ad synagogam fructum quaesiturus aduenit, id est, per Legem, per Prophetas, per ipsam sui praesentiam corporalem, ut infructuosa ficus, quæ iam diuinitati fructus velut non necessariós denegabat, vel homini, vel esurienti, vel manducaturó Christo cibos necessarios non negaret. Sed nunc quid cultor vineæ responderit, audiamus, *Domine, dimitte illam & hoc anno.* Cultor vineæ, concedi adhuc Euangelici temporis precatur annum, de quo Isaias dicit: Prædicare annum domini acceptum, & diem retributionis. Ut quid? *Vfque dum fodiam circa illam.* Vult eam Apostolico vomere perfodere, quia legalis cultri non valuit sentire culturam. *Et mittam stercora.* Tantæ radici necessaria, quæ pro tanta pinguedine cespitis sancti tota cælesti imbre non meruit esse fœcunda. Ficus sterilis, synagogâ misera miseratione gentium stercoretur: ut vilissimis adiuta fomentis redeat ad fructum, quæ tanto & precioso vberè decessit ad fructum, quæ si post hæc in eadem sterilitate permanserit, iam non cultoris falce, sed ipsius dominantis securi desperata & inutilis succidetur. Et ideo non dixit in futuro succidâ eam, sed succides eam: iuxta illud Ioannis: Iam securis ad radicem arborum posita est. Omnis ergo arbor non faciens fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Quia post Euangelici cultum temporis infructuosas arbores securus iudicij succidet, & nouissimum suscipiet & cremabit incendium.

Mat. 3.

In diuum Petrum Episcopum, Sermo CV. I.

Licet fandi sterilitas silentium mihi indicere videatur, loqui tamen vehementia cogit & sanctitas imperantis. Præstantius est enim imperium prodele eloquium, quam officiosum negare sermonem.

Quis

Quis ergo tanti viri adhortationem recuset, cui è cælo contigit & Apostolici vocabulum, & summi privilegium sacerdotis? Neque enim absque diuino iudicio fuisse credendum est, quod prima illa viuendi rudis infantia tanti nominis adepta est dignitatem? Quem tunc affuisse, nisi Deum ipsum putamus, cum nescij parentes de futuris meritis iudicarent? Petrum enim vocari in aliis appellatio nominis est, in hoc prærogatiua virtutis. Verè beatus Petrus immobile fundamentum salutis, talem se exhibet in sacerdotio, quales videri volunt, qui sacerdotium concupiscunt. Quemadmodum igitur sanctitatis regulam disciplinis monasterialibus imbutus exercet. Pallent ora ieiuniis, macies corpus attenuat, eleemosyna pro delictis supplicat, lachrymæ peccata baptizant. Sed ne fortè hoc deuoti populi turba miraretur, solet Petrus flere, cum in eum Christus intendit. *Mar. 26.*

quisquam in Apostolo imbrem irrigui luctus accuset: lucundæ sunt lachrymæ, quæ gaudium immortalitatis emerunt. Ipse est ergo custos fidei, petra Ecclesiæ, ianitorque cælorum. Ipse est Apostolicus piscator electus, qui ad se turbas errorum fluctibus mersas *Mar. 16.*

hamo sanctitatis inuitat, & doctrinæ suæ reti concludit ad fidem hominum multitudinem copiosam. *Luc. 5.*

Est etiam ipse beatissimus & apostolicus auceps, qui animas iuuenum per aëra volantes calamo diuini sermonis attingit. Iure igitur venerabilis Dei sacerdos olim Apostoli nactus vocabulum, nunc adeptus & meritum, serit in populos præcepta iustitiæ, & manifesta luce reserat sacrorum voluminū mysticas quæstiones: tantumque est in cælestibus magisterium disciplinis, vt qui conuertitur, ipsi absolutionem debeat: qui non corrigitur sibi reatum. Omnis vndique ad eum ex diuersis regionū partibus visèdi studio turba

concurrit. Quicumque inuias solitudines, aut latentes eremi latebras incolebant, mirabilem Petrum magis veniunt videre, quàm seculum: Datum est illis aliquando discere, difficilius quidem, sed gloriosius, mundo presente luctari: & aduersus instructas delinquentes turbas aciem quandam disponere sanctitatis. Quanta enim in mundo positis post certamen palma est, si in solitudine constitutis sine luctamine coronæ debentur? Vnde fratres, Quoniam beatissimus Petrus omnia quæ sunt diuinæ virtutis, prædicationis vos suæ doctrina instruit, pariter & exemplis edocet, deprececur dominum Deum nostrum, ut auo longissimo doctrinæ cælestis vos sermone perficit.

*In verba Apostoli, Obsecro vos per misericordiam Dei,
& cætera, Sermo CVII.*

Mira pietas, quæ ut precetur, ut largiatur, exorat. Hodie namque beatus Apostolus non humana petens, sed diuina conferens, sic precatur: *Obsecro, inquit, vos, per misericordiam Dei.* Medicus austeram remedia cum recipere persuadet ægros, agit precibus, non cõpellit imperio: sciens infirmitatis, non voluntatis esse, quod salutaria respuit, quoties profutura repellit infirmus. Et filium pater non potestate, sed amore ad rigorem pertrahit disciplinæ, non ignorans quàm sit aspera immaturis sensibus disciplina. Et si corporalis infirmitas ad curam precibus sic mouetur, sic puerilis animus vix ad prudentiam ducitur blandimentis, quid mirum si Apostolus, qui semper est & medicus & pater, humanas mentes morbis carnalibus sauciatis, ut ad remedia diuina subrigat, sic precatur: *Obsecro, inquit, vos, per misericordiam Dei.* Nouum genus obsecrationis inducit.

Rom. 12.